
Su Peter Sieve

A sasnak
szárnyán

1. A hosszú vágta

Négy lovas vágatát szélvészfényben, lovaik egy patkolt fekete csődör, és három patkolatlan foltos. Az elől vágázó, gyors, jó mozgású, jó vérvonalú, gyönyörű mén. A másik három viszont kitartó, erős háttasló. A rézbőrű harcosok, akik megülik őket, igen szeretnék utolérni, remélt zsákmányaikat. A vidék, egyelőre még változatos, amott domb magasodik. Akit üldöznek a marhapasztorok ruházata viseli, kivéve a sarkantyút. Az indián harcosok félmeztelenek, ijesztő hadiszínekben pompáznak, és vadul ordítanak, zizeg az íj, a vessző surrogva szeli a levegőt a menekülő után. A fekete ló csapzott, csupa tajték, a cowboy tudja bármily gyors a lova, nem bírja sokáig a megerőltető vágatát, önmagáról nem is szólva.

Fájdalmai vannak, a hideg rázza...

Eléri a magaslatot, és a menekülőben tudatosul, hogy az előttük elterülő síkvidéken semmi esélyük a további menekülésre. Az indiánok nyilait játszva leterítik őket, azaz ŐT, hiszen pompás lovára fáj a foguk – igen jól jönne nekik ez a csődör. Harcolni sem tud már – elért ereje végére. Cselekednie kell, most vagy soha! A vad rohanás egyszerre véget ér, – megállítja a mént. Leusszan a nyeregből – kezében puskát. Szokatlanul hasas a fegyver, az is szokatlan, hogy csak a jobb kezével, karja erejével próbál célozni.

Ez kevés lesz – a puskát a nyeregkápára teszi, halk szavára az előbb még reszkető ló, oldalazva a dombhajlat felé fordítja a fegyver csövét – ejnye, ez így nem lesz jó. A lövéstől megriad a ló, és világgá fut.

Enyhe dübörgés hallatszik, s mind közelebről jön a zaj – a fekete ló nyugodt. A hajlás, a szög, igen éles, így az üldözők egyenként érnek ki a domb mögül – szorosan egymás nyomában. A várakozó

nem kapkod – megvárja, amíg mind kiérnek. Ellenfelei most meglátták – de cselekedni már késő.

A cowboy fegyvere felugat – gyors egymásután öt lövés dördül. Az indiánok holtan zuhannak le lovaikról, – ki véres fejfel, ki átlőtt mellkassal. Foltos lovaik, messze szaladnak ijedtükben.

A cowboy sűrű nyögések, nagy nehézségek árán próbálja eltenni a puskát, – miután áldozatai nem mozdulnak többé. Hihetetlen ez a fegyver, öt golyót repített ki töltés nélkül, valószínű még többet is tud, mert a tárja, majdnem tele van még. Végül is sikerül a művelet. A földön heverőkkel nem törődik, emléktárgyat – netán skalpot – nem gyűjt. Lovait is hagyja elkószálni.

A fekete mén azonban megnézi, élők-e még az indiánok. Vidám nyerítése, – amitől úgy fest, mintha vigyorogna – elárulja, hogy nem először vett részt effajta csetepatéban, és jobbára ők kerültek ki győztesen, hogy holtak a nemrég élők, arra a megjelenő keselyük a legmeggyőzőbb bizonyítékok. A fekete ló, hirtelen abbahagyja a vigyorgást – a keselyük is eltűnnek. A cowboy sikoltott – igen, sikoltott. Vagy talán, nem ő volt? De hiszen rajta kívül élő emberfia sincs itt!

Elterül a földön. Elájult? Lova nyomban mellette terem és kedvesen bökdösi, – nedves orrát a széles kalap alá dugva. A levegő, forró, mozdulatlan, megtelve elektromossággal – közeledő nagy vihar előjeleként. Az állat szőre égnek áll, egy pillanatra úgy tűnik, enged vad ösztöneinek – elfut. Megrázza magát, és újra lovasát élesztgeti. Bátor állat, már akkor bizonyította, amikor gazdája a hátáról lövöldözött – úgy állt ott, mint egy sziklakő. A cowboy nem ájult el – felül lóva hátára, miközben széles kalapja alól, mint esőcseppek peregnek alá a sós könnyek. Ló és lovasa sokáig állnak egy helyben. Talán várnak valakire, valamire?

Az idő még nem hajlott estebe, de az ég kelet felől erősen szürkül. A lovas imbolyog a nyeregben – a zabla laza, de az okos állat tudja, mit kell tennie. Orrával a levegőbe szimatol, ösztönei vezetik, amint elindul óvatosan, harmonikusan mozogva – vigyázva csomagjára. Amerre haladnak fény és világosság van, úgy hat mintha az ég peremén lovagolnának.

2. A farmon

Collins felváltja az őrt – máris unottan ásít. Nicolas szerint – minden csendes, még a levegő sem mozdul. Az óvatosság azonban itt a főszempont – egyenlő az étellel. Belátja és tudja ezt itt mindenki, – voltak párszor szorult helyzetben. Körülnéz, megrázza bozontos üstökét. A francba! – morogja Az eget, kémleli. Mi baja lehet vele? Felhő sincs rajta, rekkenő meleg van. A ház tetején áll őrt, ami egyenes – csapóajtón keresztül jutott ki. Az építmény akár egy erőd! Vaskos gerendaház, többszintes, az emeletekre lehet menekülni támadás esetén, falépcsőkön, amiket maguk után felhúznak. Az ellenség, csak nagy véráldozatok árán, tudná bevenni. A farm hatalmas területét magas cölöpkerítés védi, több kapu is van, ahol a külső területeken megtermelt gabonát, zöldséget, behordják, vagy az állatokat hajtják be a legelőről. Faanyagot a délre eső végtelen erdőség, vadon adja, néha eljárnak vadászni – de nem mernek messzire kalandozni. A cölöpkerítésen belül karámok, gabonátárolók, istállók, kisebb-nagyobb házak, közös étkezőhelyiség konyhával, stb. – helyezkedik el. Férfiak, nők, családok gyerekekkel élnek itt. A föld kiváló, a friss vizet a széles patak szállítja.

Lentről beszédfoszlányok, kacagás és gyerekszivaj hangjai jutnak el az őrhöz. Kelet felől az ég rohamosan szürkül, a nap eltűnik, déldélnyugat felől sárga és vörös színt ölt.

A földekről sietnek be a dolgozók – gyalog, lóval, megrakott szekér tetején. Az állatok egyre nyugtalanabbak. Az őr jelére megerősítik a karámokat, istállókat, a szülők aggódva, kiabálják haza a gyerekeiket. Közéleg a vihar, méghozzá a legrosszabb fajtájú. Collins is egyre nyugtalanabb, ismeri ezt a pusztító szélvihart, ami tölcsérialakban fut, száguld a földeken, és magával ragad, elsöpör mindent, ami az

útjába esik. A földek felé néz és – káromkodik. Szerencse, hogy a termés háromnegyedét leszedték.

Csak el ne, ragadjon mindent – morogja. Isten irgalmazzon nekünk – foháskodik. Az utolsó szekér is beért, a kapuk bezárultak.

A farmon élőknek illetve a gazdának, sok marhája volt. A nyár elején hajtották el őket hatan, – Matthias vezetésével. Négy társuk, már visszatért. A gazda és Matthias, kitérővel jönnek. Collins arcán gúnyos fintor lesz jelen, – nem kedveli a gazdával lévő férfit.

Bőrkabátos férfiak jelennek meg a többi szinten, a párkányokon – az őr társai. Üdvözlik egymást, hangosan kiabálva.

– Hé, Edd! Vesd le a gúnyádat, legalább ma zuhanyozz le, úgyis utálod a vizet.

– Tóbiás csukd be a szád elég nagy, huzat lesz, nemsokára...

– Edd, menj fel Collins helyére ott víz nélkül is, kiviszi a szél a bogarakat belőled. – hahaha – Harsány röhögés kíséri az ugratásokat.

A keleti égbolton megjelenő látomás, véget vet a jókedvnek. Az emberek egymás szavába vágva kiáltoznak, majd döbbenet, száj tátva elhallgatnak – szívüket jeges réműlet markolja. Miért? A keleti égbolt szinte teljesen sötét, csupán egy vékony csíkban maradt világos, azaz narancsszínű. Ebben tűnt fel a látomás, a félelmetes, óriási lény...

Hosszú lábait harmonikusan mozgatva ügetett. Sörénye úszott, a narancsszínű levegőégben. Nagy kör alakú valami van fölötte, mellette. Az emberek keresztet vetnek – ilyet még soha nem láttak. Riasztani is elfelejtene – megbénítja őket a látvány. Az égi lény, vagy ló, futása lassul, eltűnik az, ami körülötte volt, sőt a lény maga is egy időre...

Amikor ismét feltűnik kisebb lesz, egyre kisebb – majd a látomás – ellobban akár a gyertya lángja. Collins hangjára riadnak fel – Edd ide – gyorsan! Tóbiás azonnal menj le, és két lovat nyergelj fel.

– Miért? – kérdezi Tóbiás – Kilovagolunk – hangzik a rövid válasz Collinstól.